

slige rigoristiske Bestemmelser! For saa vidt en eller anden kan saa disse Genstande her i Landet, hvorledes skulde saa de handlende rundt omkring kunne vide, om det er en Eftergørelse eller Efterligning af vedkommende Patent. Det er umuligt at stille en saadan Forbring til de handlende her i Landet, og Sagen er den, at det ikke kan nytte, at de uskyldige sige, at de ikke vide noget om det, de blive klappede af, naar de handle med noget saadant, uanset om de vide noget om, at de have handlet mod Loven, eller de ikke vide det, saa selv om man er saa forsigtig som muligt, kan man dog komme til at falde ind under Straffebestemmelserne her i Landet. Men er Punkt 2 værre end Punkt 1, da er Punkt 3 endnu værre. Det omhandler det Tilfælde, at en Patenthaber ikke har bragt sin patenterede Genstand i Handelen. Der kan være mange Grunde dertil. Han kan f. Eks. vente paa at sælge sit Patent, og der kan ogsaa være andre Grunde, men saa længe han ikke har gjort det, maa ingen benytte den patenterede Genstand, og det vil sige, at hvis f. Eks. en Landmand i god Tro har købt en Maskine, som er indført fra Udlandet, og som falder ind under Patentbeskyttelse, kan han blive straffet uden at have haft Anelse om, at han gjorde noget slet. Kun for saa vidt den er fabrikeret her i Landet, vil vedkommende Fabrikant blive straffet, men er den fabrikeret i Udlandet, vil den, som har indført den her i Landet, blive straffet, og baade han, Mellemandleren og Forbrugeren ifalde alle Straf. Værdige Medlemmer kunne sige, at det er jo meget fedeltigt, men det kan jo let ændres, idet man kan sige, at det kun er forsættelige Forsæelser, som kunne straffes, og det kan man gøre med et Benneskræg og alligevel tage dette Forslag. Nej, mine Herrer, De maa undskyldte mig, det kan man umuligt, fordi det næsten altid vil være umuligt at bevise, at den, som køber eller forhandler Genstande, som ere beskyttede ved et eller andet Patent, handler med Forsæt. Det vil være umuligt at føre noget Bevis derfor, og af den Grund er det nødvendigt at have slige overordentlig strenge Straffebestemmelser i saadanne Love. Derfor foreslaas der her, at alle skulle straffes, baade de, som vide, at de have gjort noget galt, og de, som ikke have nogen Anelse om, at de have forbrudt sig mod Lands Lov og Ret — alle ifalde de Straf. Jeg tror derfor, at vi skulde være en hel Del betænkelige ved et saadant Lovforslag, og at det i alt Fald vil blive nødvendigt at underkaste det et meget kritisk Eftersyn, før vi vedtage det her. Men saa kommer der et andet Spørgsmaal, og det er

dette, som stadig gør sig gældende i saadanne Sager, og det er Spørgsmaalet om, hvad vi kunne være bekendte over for Udlandet. Jeg erindrer, at da i Tjor den litterære Ejendomsret var til Behandling her, forstredet et æret Medlem, at vi ikke kunde staa over for Udlandet som et barbarisk Folketærd. Vi maatte følge de store Kulturlande paa alle de vilde Veje, de vare inde paa. Noget lignende kan siges her over for det, som den ærede Indenrigsminister foreslaar ved denne Lov, da andre Lande ogsaa ere inde paa det. Men jeg tror, at vi bør saa vel i dette Tilfælde som i mange andre se bort fra de andre Lande, og det særlig, hvor det gælder Beskyttelse. Hvor andre Lande beskytte paa Kraft, var det netop den største Fordel for os at lade være at beskytte, saa vilde det være en overordentlig Fordel paa mange Omraader at gøre Danmark til et frit Land og ophæve hele vort Tolbvæsen. Lad de andre Lande give Patentbeskyttelse, men lad os blive udenfor, fordi det vil være til den største Fordel for Befolkningen i det hele taget. Skulde det ske, at en eller anden Mand i Landet gjorde en genial Opfindelse, som ragede op over alt det, som der nu tages Patent paa, en Opfindelse af virkelig Betydning, ja, hvis han ikke gennem Patentbeskyttelsen fik den Beskyttelse, som man kunde unde denne enkelte Mand, vilde det vel ikke være vanskeligt at give ham den paa en anden Maade.

Dog er Meningen med mine Udtalelser ikke den, at jeg vil foreslaa at nægte denne Sag Overgang til 2den Behandling. Jeg anser det for rigtigt, at den kommer til Behandling, fordi, som jeg i Begyndelsen omtalte, de Regler, som nu gælde for Patentvæsenet, ere saa ukendte, og der ikke er noget Sted, hvor man vil kunne gaa hen og finde dem. Der er ingen Love derom og heller ingen Anordninger; der har dannet sig en Praksis derom her i Landet, men denne Praksis sender kun den ærede Indenrigsminister og de Mænd, som han raadfører sig med i Patentfager.

Indenrigsministeren (Singerslev): Man kan ikke sige, at det ærede Medlem just er en Ven af Patenter, men det ærede Medlem mente jo, at vi altid kunde forhandle om det, og saa saa vi at se, hvorledes det kommer til at gaa. Det ærede Medlem vil gerne have noget at vide om, hvorledes Forholdet er med Hensyn til Patentbeskyttelsen her i Landet. Hvis jeg skulde svare det ærede Medlem med et Ord, kan jeg kun sige: den er slet, højt utilfredsstillende. Jeg mener ikke, at den Underfø-